

«Τριακόσια, τετρακόσια... επτακόσια. Δεν πρόκειται για δισεκατομμύρια που πρέπει να ανευρεθούν. Ούτε αριθμούς που αφορούν εθνικές οικονομίες ή όσα καθημερινά καθορίζουν οι “αγορές”. Μιλάμε για ανθρώπινες ψυχές. Για ανθρώπους, πατεράδες, μανάδες, παιδιά, ακόμη και βρέφη που πνίγηκαν, μόλις πριν λίγες ώρες, στη θάλασσα της Μεσογείου. Ανθρώπους που έψαχναν ένα ασφαλές καταφύγιο στην Ευρώπη. Γιατί γνώριζαν, είχαν ακούσει, τους είχαν υποσχεθεί αυτοί οι δουλέμποροι, ότι εκεί που γεννήθηκε ο δυτικός πολιτισμός η ανθρώπινη ζωή είναι σεβαστή και προστατεύεται και, μάλιστα, της δίδεται απόλυτη προτεραιότητα. Τι απ’ όλα συνέβη προχθές; Πρόσφατα στο Αιγαίο; Πριν από μερικούς μήνες στη Λαμπεντούζα; Τίποτα. Απολύτως τίποτα.

Αρκετά! Η αγανάκτηση μας συμπυκνώνεται σε αυτή τη λέξη. Η ευθύνη για όσους επιτρέπουν να συμβαίνουν αυτές οι τραγωδίες, είτε προκαλώντας τις, είτε μη αντιμετωπίζοντάς τις, είναι τεράστιες.

Ποια έκτακτη σύνοδος έγινε για τους χιλιάδες ανθρώπους που χάθηκαν στις θάλασσες της Μεσογείου; Πόσοι αρχηγοί κρατών μέσα στο σαββατοκύριακό τους ενδιαφέρθηκαν γι’ αυτή την τραγωδία; Πόσοι επικοινωνήσαν μεταξύ τους, πόσοι ξαγρύπνησαν σε “συνόδους κορυφής” για να βρουν λύση σε αυτό το πρόβλημα και να εξετάσουν τρόπους να φιλοξενήσουν ανθρώπους που φεύγουν με σαπιοκάραβα από την αφρικανική ήπειρο για την ευρωπαϊκή γη; Οι δηλώσεις συμπάθειας, τα συλλυπητήρια τηλεγραφήματα, τα ρεπορτάζ των διεθνών Μ.Μ.Ε. δεν αρκούν, δεν σώζουν ζωές. Ήρθε ο καιρός να σηκώσουμε όλοι μας τα μανίκια, να βρούμε όλοι μαζί τη λύση που απαιτείται για να σταματήσουν αυτές οι τραγωδίες.

Σταματήστε τους δουλέμπορους που υπόσχονται ταξίδια χωρίς επιστροφή σε γονείς που ψάχνουν ένα καλύτερο μέλλον για τα παιδιά και τα βρέφη τους. Σταματήστε τους πολέμους που προκαλούν τα κύματα προσφύγων. Σταματήστε όσους κερδοσκοπούν στην πλάτη απελπισμένων φτωχών ανθρώπων που επενδύουν το βιος τους για μία ελπίδα που καταλήγει να μην έχει αντίκρουσμα και τους κοστίζει τη ζωή τους.

Δεν ψάχνουν πλούτη αυτοί οι άνθρωποι. Δεν αναζητούν ανέσεις. Ελπίζουν σε μία ήρεμη ζωή, μακριά από το κυνήγι που περνούν στις πατρίδες τους. Μία ζωή με ασφάλεια, χωρίς κινδύνους. Αυτά τα “λίγα” ζητούν. Έστω, το ένα δέκατο, της φυσιολογικής και ήρεμης ζωής που ζούμε εμείς οι Ευρωπαίοι. Με τα καθημερινά μας άγχη και με τις αγωνίες μας.

Ούτε ένα πιάτο φαγητό, ούτε μία κουβέρτα αρκεί για να αντιμετωπιστούν τα κύματα των προσφύγων και των μεταναστών. Δεν χωρούν πολιτικά παιχνίδια και “ισορροπίες” για βάρκες που πλημμυρίζουν από ανθρώπινες ψυχές και δεν προφταίνουν καν να απομακρυνθούν από τις ακτές της Μεσογείου. Χρειάζεται τόλμη, αποφασιστικότητα και να αναληφθεί δράση από όλους όσοι μπορούν να συμβάλλουν στην αντιμετώπιση αυτού του τεράστιου προβλήματος που συνιστά, πια, ντροπή για τον ανθρώπινο πολιτισμό.

Ενώνουμε τις προσευχές μας για την ανάπαυση των ψυχών αυτών των θυμάτων. Ας ενώσουμε, επιτέλους, και τις προσπάθειές μας για να είναι τα τελευταία θύματα που χάνονται σε αυτό το ταξίδι. Για ένα καλύτερο αύριο αυτών των ανθρώπων, ώστε στην αντίπερα όχθη να τους περιμένει η ελπίδα και να μην καρραδοκεί ο θάνατος.»